

holdsvis er man ikke saameget udsat for det her, idet Forudsjætningen selvfølgelig er den, at disse Folk, som man for det Første har kjendt igjennem en lang Mærkedes Tjenestetid, derhos ogsaa ville blive prøvede med Hensyn til den Tjeneste, de senere ville komme til at udføre. Jeg tror ikke, at man vil blive videre udsat for at træffe feil Valg, og derfor nærer jeg heller ingen Betænkning ved at modtage Loven i den Form, Landstinget har givet den, uagtet jeg oprindelig var mest stemt for den anden Affattelse.

Dernæst skal jeg gaa over til at omtale de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgfreds (M. Jensen). Han talte om Udvidelsen og syntes at antyde, at den var temmelig stor, og haabede, at dette Punkt vilde blive noie undersøgt i Udvalget. Ja, det er en Selvfølge, naar der bliver nedsat et Udvalg, er det meget naturligt, at Udvalget saavel undersøger dette Punkt som andre. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at Udvidelsen egentlig ikke er saa meget stor. Udvidelsen er nødvendig, fordi Hærens Afdelinger bleve udvidede i 1880; man fik flere Institutioner og flere Afdelinger. Reserverbataillonerne blev til Liniebatailloner under en Afdelingschef, Reserverbatterierne blev til Liniebatterier, vi fik en Trænafdeling, kort sagt, paa flere Omraader fandt der en Udvidelse Sted, og det er netop den, som nødvendigvis ogsaa denne Udvidelse. Den er iøvrigt ikke saa stor, det er kun 6 Individuer foruden Depotunderofficerer. Saavidt jeg skjønner, ligger hele Udvidelsen deri. Det er en Selvfølge, at det er naturligt for Udvalget at undersøge ogsaa dette Punkt, men det er min Overbevisning, at det vil komme til det Resultat, at Udvidelsen i Virkeligheden er nødvendig. De Forhold, hvorunder vi for Dieblisset leve paa dette Omraade, ere virkelig overordentlig uheldige. I Stedet for, at man egentlig skulde have to Intendantter ved hvert Fodfolkregiment, har man ved flere kun en ganske ung Reserverintendant, og man skal dog være forsigtig med ikke at lægge større Ansvar paa disse unge Folk, end de kunne bære paa dette Omraade, hvorom der her er Tale.

Jeg skal dernæst omtale Underofficersspørgsmaalet, som blev berørt af de to sidste ærede Talere. Overfor det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgfreds (Wust), rettede til mig, hvorvidt den gjældende Lov var fulgt paa et bestemt Omraade, vil jeg svare, at han har ganske Ret i, at

blandt de sidste Udnævnte var der ingen Underofficerer — jeg tror nu ikke, det er de 4 sidste, men kun de 3 sidste — men Sagen er, at om end Hærloven siger, at hvert andet Advancement skal være en Underofficer, saa kommer det dog an paa, om Noget egner sig dertil. Naar Forpleiningskorpset indberetter til Krigsministeriet, at der i Dieblisset ingen Underofficerer er, som opfylder de paa-gjældende Betingelser, kan Krigsministeriet altsaa ikke bruge dette Punkt i Loven, og netop den Omstændighed, at dette har viist sig i den senere Tid, er Grunden til, at man søger dette Punkt forandret i den nye Lov og foreslaar, at Bestemmelsen bliver mere fakultativ, saa at den kommer til at gaa ud paa, at saadanne Underofficerer kunne udnævnes til Intendantter. Iøvrigt vil man ved at fæste Blisset paa Haandbogen se, hvorledes lange Rækker ned hver anden Intendant har været Underofficerer. Man vil ogsaa se, at det er forkert, naar man har talt saa meget om, at Reserverintendantterne, der ere blevne Intendantter, vare unge Mennesker af god Familie, medens Underofficererne vare gamle Mænd. Netop det Modsatte er Tilfældet, idet de Underofficerer, som ere blevne Intendantter, have været ganske unge Mennesker, og flere af dem ere komne lige fra Elevskolen, medens Reserverintendantterne have været gamle, veltjendte Folk, som ikke have tjent 2, men tidt 10—12 Aar. Dette Forhold har været meget uheldigt, og det har netop bevirket, at vi ikke have kunnet faae Reserverintendantter, idet Folk ikke kunne være tjente med at overtage disse Pladser, fordi Udsigterne for dem ere saa overordentlig flette, idet de have kunnet staa i denne Tjeneste henimod deres 40de Aar uden at blive Intendantter, medens Underofficerer ere blevne det 26 Aar gamle. Jeg indrømmer imidlertid, at paa et enkelt Punkt er Hærloven ikke bleven fulgt; men Forholdet har som sagt været det, at der ikke har været Noget, som har egnet sig til at udnævnes. Saaledes er Forholdet, den Oplysning er altsaa let at give. Jeg tror nu, som sagt, at det ikke er 4, men kun 3 Tilfælde, det dreier sig om — jeg har ikke Haandbogen ved Haanden — og det var vist nok i Fjor, det skete, saa det er da ikke saa længe siden. Hertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg anbefaler Forslaget, saaledes som det foreligger, til Thingets Velvillie, og hvis Sagen sendes til Udvalg, vil jeg haabe, at man ikke vil opholde sig for længe ved at undersøge altsom mange Enkeltheder, ikke fordi jeg tror, at Lovforslaget ikke taaler det — tværtimod, jeg er overbevist om, at der ikke er Noget i Veien — men fordi en Forandring i Virkeligheden er paa-